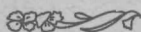

„Pokažem ti jo jaz,“ reče deček. „Kajti jaz sem stražnik tega kraja, ki tudi spada v kraljestvo vile Cvetane. Vsakogar poderem na tla in ga spodim, če misli nepoklican priti v zeleno kraljestvo moje visoke kraljice. Le kdor je pogumen in nedolžen in se me upa pobožati po glavi, tega moram spremljati do sedmoglavega zmaja pred zelenim logom.“

Tako je govoril deček in je zamahnil z drobno palico preko grmovja. In razdelilo se je in se je pokazala steza, vodeča med samimi lepimi rožami. Stopil je deček naprej, in kraj njega je šla vsa srečna Bisernica. Solnce se je že skrilo za gorami; le vrhovi so še žareli v čistem zlatu. Mrak se je pričel delati po gozdu. A vkljub temu so še vedno prepevali ptiči po zelenih vejah. Prijeten vonj se je širil po vsem gozdu, in čimdalje sta šla, tem krasnejša je postajala okolica. (Konec prih.)

POL ZA SMEH, POL ZA RES.

Iz torbe o. Ivana svetokriškega.

Priredil Josip Balič.

10. Gospodar in hlapci.

Neki gospod je imel obširno posestvo ter je za njega obdelovanje rabil več hlapcev, katerim je natanko določal in razdeljeval službe, da bi slednji mogel prav in zvesto vršiti svoje delo.

Primeri se pa enkrat, da pade omenjeni gospod po neprevidnosti v globoko lužo, iz katere si ni mogel izlepa pomagati. Kliče torej hlapce, da bi mu pomogli iz jame. Toda ti se izgovarjajo enoglasno, rekoč: „Gospod, saj nam niste tega odločili, imamo drug posel.“

Takih hlapcev se dobi mnogo po širnem svetu. Podobni so kači hidri, ki je imela baje sedmero glav in ust, pa nobene noge. Vsak bi pojedel in popil za sedem tovarišev; ako bi pa videl, da gospodarju hiša gori, se ne bi zganil, rekoč: „Saj se nisem za to zgodil!“

11. Plačilo za nezmisel.

V mestu Bolonji na Italijanskem so imeli trije meščani lahkoživci kuhanega kopuna na mizi. Eden izmed njih ga razreže na kose in zakliče židane volje: „Niti sv. Peter bi ga več ne zložil skupaj.“ Drugi pravi: „Tudi vsi apostoli bi ga ne naredili celega.“ Tretji pa še dostavi hudomušno: „Menim, da sam Kristus bi ga več ne zložil skupaj, kakor je bil poprej.“ Še ne konča dobro teh besed, kar se kopun čudodelno sceli sam od sebe, in živ, kakor je bil na dvorišču, štrbunk! poskoči v juho ter ž njo pošteno poškropi meščane, da so dobili po obrazu in obleki vse polno znamenj za svojo preveliko modrost.

Grešna predrznost ne odide kazni.

